

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Nonnulla ad usus peculiare ex his deducta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

mina erubere Gethsemani, sive spinarum aculeis expressum rorem sanguineum, Dominicum verticem purpureis notis obnigantem. Ita enim piissimus Thaulerus sanctam alloquens ac Dei amantem animam: *Et tu (inquit) sancta ac DEI amans anima: vide ut sponsus tuus, in die desponsationis sue viridem ferat coronam, rubentibus ornatam rosis, id est, roseo suo tinctam sanguine: hoc ipso significans, pium se esse ac mansuetum regem, verumq; principem amoris.*

Explic. pass. c. 10.

Atque hic denique memoratu digna est, dulcis atque amena Redemptoris nostri ad sibi dilectam B. Joannam à Cruce, allusio. Hæc enim die quodam Parasceves, divinorum stigmatum certis vestigijs, quæ quaque deinceps feriâ sextâ & Sabbato, in modum notarum purpurearum in ejus manibus atque pedibus comparerent, à Sponso suo donata; cùm ijs carere visibilibus divini favoris indicijs studio humilitatis expeteret, ita Christum audiit sibi dicentem: *E-* quidem importuniùs urges, ut tibi concessum charitatis meæ pretiosum pignus subtraham. fiet id equidem: sed quia non vis rosas meas, concedam tibi spinas meas. Exinde igitur aspectabiles illæ divinorum stigmatum notæ videri desinere: sed earum vice occupavit virginis animum, corpusq; universum ea doloris vis, adeoq; efficax cruciatuum Christi consensio, ut ei deinceps vita reliqua crudele martyrium, & viva esset Dominicæ mortis ac passionis imitatio. Ad eod huc quoque, pro rosis, & præ rosis erant spinæ dilecti sui.

L. 2. Vit. e. 16.

§. 4.

Nonnulla ad usus peculiare ex his deducta.

EX his quæ hæcenus à nobis universè disputata sunt, pauca hæc summatim deduci possunt, & ad usum tradi mortuæ. *Primum:* ut cùm te noxia voluptas, aut fluxatum deliciarum cupiditas incesserit, confestim oculis aut animo

animo in Crucifixum intento, respicias in faciem Christi tui, & ferti spinei, quo redimitus est contemplatione, erubescas sectari mollia, & in vitæ cultusq; ratione esse membrum adeò abhorrens à capite tuo.

cap: 35.

S. Bernardus tractatu de passione: cùm Christum flagellis cæsum, consputum, colaphis percussum, spinisque coronatum posuisset ob oculos: *Talem inspice JESUM*, inquit. *Quis hic locus deliciarum?*

Neque verò cùm Christum spinis coronatum imitandum tibi propono, id à te exigo, ut coronam de spinis ac vepribus confertam gestes in capite (quod quidem nonnulli audaci factò, sed ardenti Christum imitandi studio, fecerunt) sed illud duntaxat, quod cum Tertulliano dicebamus, *ut nec floribus coroneris, si spinis non potes*; hoc est, ut crucifixum Domini tui contemplatione, à noxijs saltè voluptatibus, & erubescendis homini Christiano delicijs abstinens, si eum nequeas severiore vitæ disciplina, aut ulro sumptibus de te supplicijs imitari.

Alterum: Ut ad idem exemplar respiciens, ac se componens, id speciatim sibi cavendum putet matrona aut Virgo Christiana, ut ne immodico & inverecondo præsertim capitis sui cultu, videatur Christi doloribus ac spinis velle illudere, & tanquam si ei non ista sufficiant, quæ olim à militibus passus est, vanitate ac levitate suâ (ne lascivâ dicam) venerandum illius verticem velut arundine pulsare, & super dolorem vulnerum ejus addere.

Quid enim aliud sunt torti illi crines & calamistro crispati, quos jam olim à fæmina Christiana proscrispserunt (multò autem magis à viro proscriverent, si is tum abusus in Christianorum mores irrepsisset) in suis epistolis SS. Apostoli Petrus & Paulus? Quid pulvis Cyprius, etiam virorum capitibus per ridiculam vanitatem inspersus? Quid illa pigmenta, unguenta, fuci, & illud etiam prisce luxuriei instru-

1. Petr. 3.

1. Tim. 2.

instrumento ignotum nomen, fronti aut genis (ut nunc appellanti) affixæ mulcæ, & tot alia formæ naturalis adulteria? Quid universus ille pudendi luxus ac luxuriæ administer apparatus, & rerum numero ac varietate, verè mundus muliebri? Quid, inquam, ista sunt, nisi totidem Christi crucifixi & spinis coronati opprobria? Heu! quàm dissimiles, cultus tuus & cultus illius: cujus utique calamistrum & acus, spinæ sunt, cujus stibium & purpurissum, sputa sunt concreto mixta sanguine; cujus gemmæ atque uniones, cruentæ guttæ sunt, de oompuncto capite stillantes; cujus denique ornatus omnis, purpura est cruoris sui, de toto corpore tot vijs ac modis expressi. *Talem, inquam rursus, inspicite JESUM. Quis hic locus deliciarum?*

Hæc contemplatione S. Elisabetha Hungariæ Regis filia, cum aliquando, die solenni, pro ratione personæ suæ, cultu splendido ac magnifico in templum processisset; ad Christi inquam in cruce pendentis, ejusq; nudi ac spinis coronati intuitum, cum cultum sui corporis cum ejus nuditate, aureum capitis sui ornatum cum ejus spinis componeret, ita animo percussa & consternata est, ut defecta viribus, similis exanimi concideret, & exinde à se omnem ornatum ejusmodi, quoad fas fuit, averteret, solo cultu simplici ac necessario contenta. L. 2. Vit. 4. 3.

Quod si in fæmina Christiana qualibet, ea cultus corporis moderatio ita commendatur, & exigitur: quantò ei dicemus magis esse necessariam, quæ etiam peculiari nomine Christo se dicatam profiteatur? De qua proinde loquens S. Ambrosius: *Succingat, ait, sacra Virginis crinem, De instit. (instar vitæ mimirum aut fasciæ) modestia, sobrietas, continentia: ut virtutum accincta comitatu, purpureo Domini sanguinis velamine, mortificationem Domini JESU in sua carne circumferat; eodémq; cum sponso suo gaudeat ornatu.* Virg: c. 17.

Postremum: Ut inter acerbitates atque adversa mortalis

Serm. de
pass. & cru-
c.

talibus vitæ, inter corporis dolores, angores animi, contemp-
tus atque opprobria, solentur te spinæ Domini tui. Qui
etiam idcirco (ex mente B. Chrysofomi) coronam spinæ
gestare voluit, ut sollicitudines, curas & angores vitæ nostræ
extirparet, & in securitatem converteret. Ipse enim, inquit,
in doloribus & curis fuit, ut nos doloribus careremus.

Et sanè quantulum est, omne quod in vita patimur,
collatum cum supplicijs Salvatoris? Ingens iste capitis, aut
aliorum artuum acutus dolor, ærumnæ istæ calamitatēsq;
(ut tu quidem appellas) intolerabiles, spinula solum sunt,
ad illum aculeorum exercitum, qui denso agmine sacrum
Domini tui caput impetiēre & oppressere. Ut enim ait

In ps. 36. p. 2. S. Augustinus: *Quantumcunque patiaris, non pervenies ad
illas insultationes, ad illa flagella, ad illam ignominiosam ce-
stem, ad illam spinæ coronam, ad illam postremò crucem non
pervenies.*

Quem etiam in morem, dum ab æmulis suis
premeretur S. Gregorius Nazianzenus, consolabatur æru-
mnas suas: *Quota, inquit, hæc sunt pars injuriarum, dum
conspueretur & caderetur? Omnia non uni conferenda coronæ
spinæ duco; per quam me quoque vitæ asperitate coronari
animadverto. Sic ille. Qui etiam dicens, se vitæ asperitate
coronari; vel eò id facit, quò injuriarum malorumq; su-
rum vim ac multitudinem significet; quibus undique ob-
ptus, & in modum coronæ cinctus sit; secundùm illud Iste
22. cap. Coronans coronabis te tribulatione; vel (ut ejus ver-
ba magis indicant) quòd ærumnas suas, ut coronæ spinæ
partem aliquam ac repræsentationem aspiciat, vel detum
quòd eas coronæ loco, aut instar præclari diadematis ha-
beat, in gloria ducens affligi, contemni, illudi, & Domino
suo spinis confixo & opprobriis saturato, conformari. Re-
vera enim (quidquid perversè mundus sentiat) gloriosa sunt
& expetenda Christiano, Ducis sui exemplo suscepta & te-
lerata opprobria: quorum utique patientiâ & ipsi Christo
effici-*

efficiatur similior, & eum ornet atque coronet, atque ita
compenset atque suppleat quodammodo, eidem velut ludi-
cro regi olim illatas contumelias, dum pro ejus gloria quæ-
cunque adversa hilarè sustinens, eum agnoscat profiteturq;
regem gloriæ, & regem ac Dominum cordis sui.

§. 5.

*Christum IESUM pro corona spineâ, gloriâ & honore
pro nobis coronandum esse.*

Ad extremum: & illud enitere (quod quidem jam dictis
affine est) ut pro sero doloris & opprobrij, quo pro te
cinctus est Redemptor tuus, eum tu pro tuo modulo, glo-
ria & honore corones. Equidem cujusque virtutis gratia
in nobis efflorescens, corona est, quâ ipsi coronemur &
Christus. S. Ambrosius: *Joseph (inquit) coronam habuit* In psal. 118.
castitatis, Paulus justitiæ, Petrus fidei. Singularum virtutum serm. 14.
*coronæ sunt. Solus Christus habet coronam gloriæ, quâ eum
Ecclesia coronavit.*

Sed amat præsertim coronari ijs corollis, quæ de no-
stris doloribus, vexationibus, opprobrijs contexantur,
ipsius amore promptè libentèq; toleratis: quæ licet per-
fese considerata spinæ sint; ut quæ suis nos aculeis acriter
pungant atque vulnerent; ut tamen effectus sunt & argu-
menta amoris nostri, rosæ sunt, quibus ille coronetur. Ita
se visendum aliquando præbuit S. Mechtildi, ornatum co- L. 1. c. 24.
ronâ variorum florum, quos sese collegisse diceret ex varijs
doloribus, quos ipsa in capite pertulisset. Atque uti aliàs
ex Henrici Sufonis vita retulimus, sub pueri specie idem
Salvator cum roseto insidens visus esset amœno, & amplâ
rosarum messe conspiciendo (quibus diversas Beati Viri ve-
xationes adumbrari dicebamus) rosis, de eodem utique ro-
fario decerptis, coronatus apparuit: ut vel sic testatum fa-
ceret, quàm eum delectet nostra patientia, fortitudo ani-

O o o o

mi,